

93487575

Înainte

15 Iunie 1946

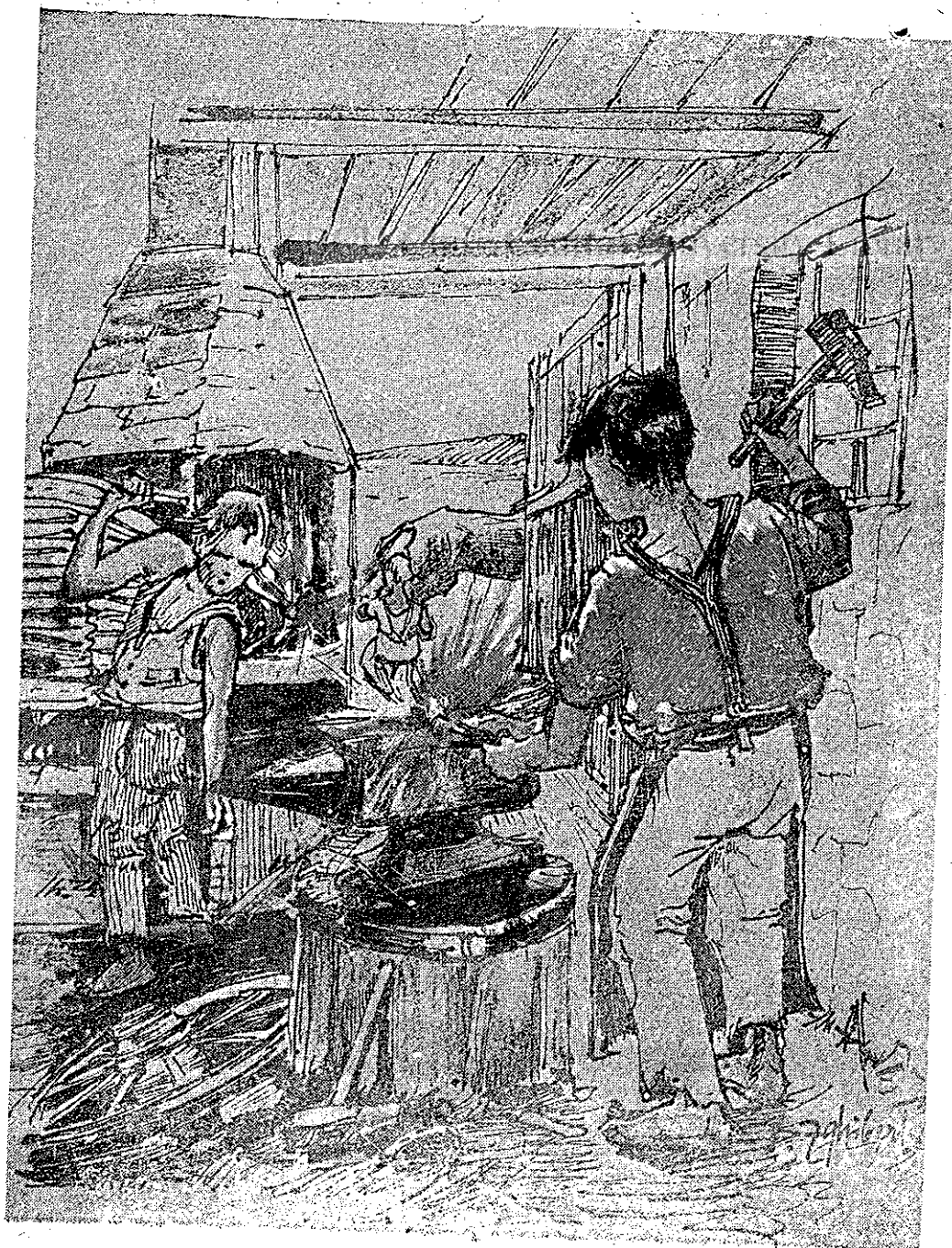
APARE BILUNAR

Redacția și Administrația:

Str. Cobălcescu, 16 * Tel. 3.41.50

14

Revista copiilor și a tineretului

CUPRINSUL:

ELENA OLTEANU:
Ucenicul

F. M. PETRE:
Tuși

PIERRE LINEL:
Peripeții în împărăția leilor

IOLANDA B. MEȘTER:
Povestea unui bob de grâu

CONSTANȚA COJOCARU:
Constanța

ERICH KÄSTNER
Emil și detectivii
— Roman în desene —

FLORICA GEORGESCU:
Se apropie vacanța
Fănel și parașutismul
— O pățanie în desene —

G. OLTEI:
Orfanul mării

Jocuri, Sport, Humor.

Desene de:
GH. LABEN și D. ZGHIBĂRȚU

LEI

500

Faceți singuri...

Fermierii din Middle West (America de Nord) folosesc mai mult avionul pentru a se duce la oraș sau pentru a-și supraveghea turmele de vite? Nu rareori pot fi văzute mici avioane planând pe deasupra cirezilor, dar șogolul motoarelor nu pare să turbure tihna animalelor. În afară de aceasta, fermierii mai folosesc avioanele pentru a vâna gazelele.

Statele Nebraska și Iowa au pus la cale o asociație a fermierilor aviatori, iar în regiunea agricolă Omaha s'a făcut un proiect pentru construirea de aerodromuri direct pe terenurile fermierilor.

Din armă de distrugere, avionul devine un bun al omenirii întregi și un factor de civilizație.

Exploratorul polar Hubert Wittkings examinează actualmente posibilitatea de a „desintegra” enorma pătură de gheață care acoperă Polul Sud? El este de părere să se întrebuințeze pentru aceasta o bombă atomică.

După ce se va face îngăurirea gheții, bomba va fi introdusă chiar până la suprafața pământului. Odată pusă în funcțiune, bomba atomică va disloca uriașa pătură de gheață care acoperea Polul Sud, și o va împinge în Oceanul Pacific.

Hubert Wittkings crede că se va găsi asemenea rezerve de aur și zăcămintele de petrol pe pământul eliberat de sub ghețuri, cum nu se află astăzi pe glob.

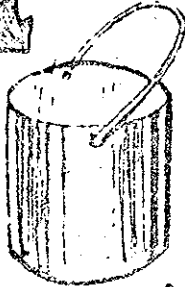
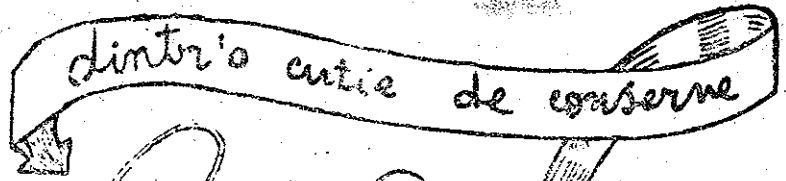
În afară de aceasta, este de presupus că se va schimba și clima, prin îndepărtarea ghețurilor, și că noi ființuri vor fi puse la îndemâna oamenilor.

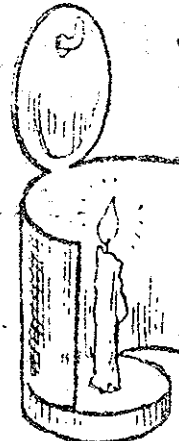
... chinina se extrage din coaja unui arbore? Pe vremuri, creștea numai în America, pe vărnășurile umede ale Anzilor. După mulți ani arborele apăru în India, în insulele Iava și în Ceylon.

Arborii sunt tăiați când ajung la vârsta de douăzeci de ani. La această vârstă, coaja conține foarte multă chinină.

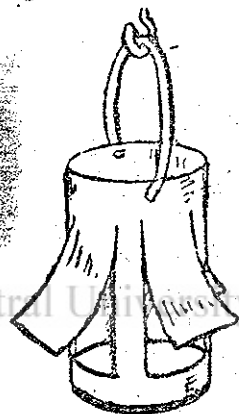
De curând a fost transplantat și în Uniunea Sovietică și se cultivă în regiunile călduroase.

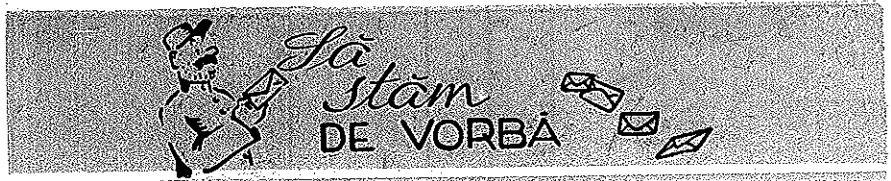
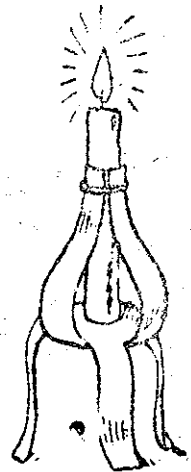
O gamelă

Sfeșnice

Un felinar

Nicolae Ciulin — Loco.

„Cu sufletul la gură” este, în linii generale, o schiță bună. Noi vom înălțura stângăciile din prima parte și o vom publica ceva mai târziu, când vom dispune de mai mult spațiu.

Burză Ion — Loco.

Manuscrisul vă stă la dispoziție. Puteți să-l ridicați dela secretariatul de redacție. Și biblioteca noastră vă stă la dispoziție, în fiecare zi, dela orele 8-12, 16-19.

Hary Taylor. — Loco.

Fiți liniștit. Nu vom îngădui așa ceva niciodată. Ați observat asta din materialul publicat de noi? Sigur că nu. Noi avem o convingere, o apă-

răm cu cărzenie și avem credința că va triumfa curând. Umanitatea merge înainte; progresul tehnicii se împletește cu progresul din sectorul culturii.

Nu mai mioپی sau cei care și-au lăsat pleoapele cu cocă, nu văd că „zeițele” de oainioară au murit.

Cinpercă Augustin — Deva.

„Istoria cauciucului”, nu este destul de interesant expusă. Ultima parte suferă din lipsă de informații. Industria cauciucului a luat o dezvoltare tot atât de mare ca și industria oțelului. Dar trebuie să te servești numai de acele date, care ar interesa numai pe cititorii noștri. Ai însușiri destule ca să încerci s'o refaci, ca s'o putem publica.

ABCNAMENTE : Trei luni 3750 Lei * Șase luni 7500 Lei * Un an 15.000 Lei * Pentru școli și Cămine 30.000 Lei * Pentru Intreprinderi și Instituții 50.000 Lei anual * CONT CEC 210.138

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dir. Gen. P.T.T Nr. 225.808/946

Ucenicul

de
ELENA OLTEANU

Fugi drace, dacă nu cumperi, la ce umbli să guști delă coș la coș? strigă o precupeață, roșie de mânie, unui prichindel, căruia să-i fi tot dat 11 ani.

Piața Tulcii era plină de cireși și fragi. Pâinile mari, cum se făceau pe atunci prin partea locului, bine rumenite, îi umpleau băiatului gura cu apă și tot mai des înghițea în sec.

La un grătar improvizat, un pui de negustor frigea în grabă mititei. O țigancă vărsa din ceainul înfierbântat porumbul înflorit și striga cât o ținea gura:

— Floricele! Hai, la floricele calde, albe și frumoase!..

Copilul a privit în jur și s'a apropiat de pungile îmbietoare ale țigăncii.

— Cât costă?

— Cinci pentru cine 'ntreabă, doi pentru cine cumpără!

— Să gust.

Și băiatul a luat o floricioă, a înghițit-o cu lăcomie, a strămbat din nas, semn că nu-i place și-a plecat mai departe.

A trecut iar prin fața coșurilor cu fragi și s'a întors pe lângă grătarul cu mititei.

— „Bă... ce tot te'nvârtești pe-acilea, încercă lume”!.. l-a repezit negustorul umuros și grăbit să-și servească clienții, care înghițeau cu poftă carnea proaspăt rumenită

Copilul și-a făcut loc printre oameni și s'a strecurat trăgând cu greutate coșul prea mare pentru el. S'a oprit la gheretele cu pâine.

— „Bună ziua, Domnu Niculae! M'a trimis cucoana să-i dați o dublă și-a zis să fe bine coaptă”.

Domnu Niculae a răscolit în grabă pâinile, n'a găsit una pe plac și s'a hotărât s'o scoată de sub tețgea, unde avea marfă aleasă, pentru „clienții de mâna 'ntâl”, cum spunea dumnealui.

— Ține, Ioane, și să le spui stăpânilor s'o mănânce să-nătoși. Copilul a așezat cu grijă pâinea'n coș, lângă celelalte cumpărături. Domnu Niculae a privit la băiețelul pipiriu, la părul încălțit și tare negru, la cămașa albastră, prea mare pentru el, la pantalonii stricați și ochii s'au oprit la picioarele goale, mici, roșii și tare sgâriate.

— Da pe semne, nu stai locului toată ziua; știu de tine toate gardurile și toți pomii, de ți-s picioarele în așa hal!

Ochii copilului s'au întunecat; a privit spre domnu Niculae și-a răspuns cu o voce surdă;

— Da, că numai de asta am eu vreme!

— Auzi măi, da ce pui la cale treburile statului de n'ai timp.

Copilul n'a mai răspuns. Și-a ridicat cu mânuțele bătute coșul și-a plecat.

Orașul forrotea. Era zi de târg. La un colț de stradă, pe-o măsuță, un Turc își scoase alvița și susanul la vânzare.

Mai încolo, la o răscrucă, o lipovancă bătrână își pusese coșul cu semințe și până să vină clienții, rezemată de zid, lucra de zor la piasa unui năvod.

Ion simțea ca-l lasă puterea. Se scula de cum se lumina de ziua. Lua de pe masă bucoata de pâine, pusă acolo de cu seară, de mamă-sa, „să-și prindă inima” — cum spunea ea.

Apoi dacă erau, spărgeau lemne. De cele mai multe ori făceau snopi mici din stuf, cu care mamă-sa fierbea ceva mâncare, când se 'torcea de la lucru.

Ca să-l rupă, sprijinea stuful pe genunchi de-i sgâria picioarele până la sange, mai ales că se grăbea să poată face și piața cucoanei, înainte de a deschide atelierul.

Înara să vrea, s'a oprit locului și și-a privit picioarele. Pentru prima oară, a simțit că-l dor. Tapetele ardeau, de atâta alergătură, pe străzile presărate cu pietriș.

Se afla tocmai în fața unei băcănii. Si-a adus aminte că trebuie să cumpere sare.

Prăvălia cu miros de pește, amestecat cu miros de cașcaval și de brânză, l-a primit pe Ion îmbietor; iar golul din stomacul lui a crescut și-a cerut plângător: dă-mi să mănânc; mi-e foame!..

A întrebat în neștire, cât costă zahărul.

Negustorul s'a grăbit să-i servească.

— Nu, stai să-i gust!.. Și mâna flămândă s'a întins spre bucoțea albă și dulce care-i chema.

— Auzi, hoțomanul, da ce, zahărul se gustă?... Și-o lovitură sdравănă, a asvârlit copilul în mijlocul străzii, proaspăt udată de băeții de prăvălie.

Ion simțea că nu mai poate duce coșul. Mirosul de pâine l-a învins. A rupt lacom o bucoată... și încă una... Vedeă și el, cât e de senin albastrul cerului. Dimineața i se părea mai strălucitoare, oamenii mai buni.

Mergera s'ajungă mai repede, să nu-și supere stăpânul. — Bine c'ai venit, Ioane, c'ai stat azi la piață, de credeam c'o aduci toată aici.

Și cucoana grăbită, a luat lista să scoată repede cumpărăturile, să ia socotala și să trimită băiatul la prăvălie, unde-i aștepta meșterul.

— Da ce-i cu pâinea?

Ion a deschis ochii mari. De-abia atunci și-a dat seama că pâinea nu era a lui. I s'au încleștat dinții și n'a putut răspunde.

— Auzi obrăznicie, n'ai putut s'aștepti până ți-aș fi dat să mănânci? Hai pieacă, te-așteaptă meșterul!..

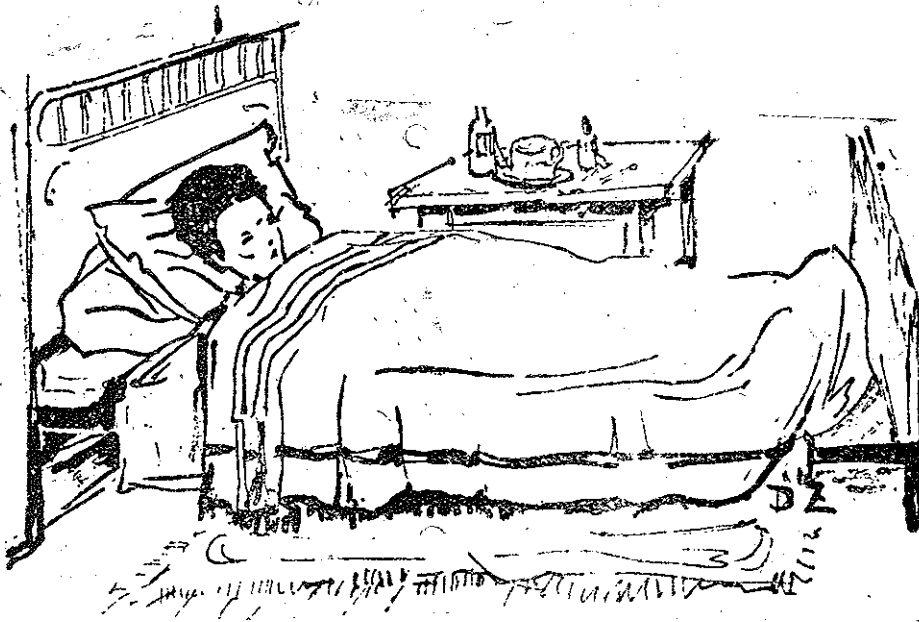
Ion fugea pe trotuarul înfierbântat de timpuriu, de soarele dimineții prea caldă.

A trecut pe sub castanul care-i plăcea atât de mult; fără să-l vadă. Și îi era rușine și se 'ntreba, cum de-am mâncat pâinea.

Atelierul l-a primit cu sgomot de ciocan și scântei jucăușe. O calfă l-a chemat în grabă, să țină cu cleștele fierul proaspăt scos din foc. Când barosul a căzut greu pe fierul înroșit, Ion și-a zis: „trebuia să răspund: mi-era foame, cucoană!”.

Și fiecare lovitură de ciocan repeța proaspătului ucenic: „mi-era foame, cucoană”!

T U T I

de F. M. PETRE

Milică și Tuți erau cei mai buni prieteni. Cățelul, însă, i-ar fi putut spune prietenului său: nene sau tată, pentru că băiatul, deși nici el nu era mai mare de-o șchioapă, l-a crescut pe acesta de când se țara pe cele patru lăbuțe, ca o broască țestoasă. Dar cum cănele nu vorbea, copilul se mulțumea numai cu lătratul lui viol și cu codița-i mică, ce-o mișca încet și tacticos sau repede ca, pe-o vârtelniță, exprimându-și prin ea orice sentimente sau dorinți, mai bune decât un om cu vorba.

În fiecare dimineață, Tuți își aștepta prietenul și stăpânul, lungit pe burtă în dreptul ușii, ciulind urechile la orice mișcare. Și când simțea că se apropie, lovea cu codița în pământ, se proptea în picioare și aștepta, încordat, gata să-i sară în brațe.

Iar când, în fine, Milică ieșea, sălta până la înălțimea lui, îl lipăia de câteva ori pe obraji și lătrând fericit, juca pe lângă el, dând câte-o fugă până în fundul curții și înapoi, și iarăși, până când se antrenă și stăpânul lui. Apoi țin-te alergătură și gălăgie!

Pe la ora zece, când Milică primea porția de pâine cu unt, Tuți se întindea jos, își așeza căpsorul pe lăbuțe, privindu-l rugător. Prietenul său, însă, nu se lăsa prea mult rugat și-i arunca o bucățică, pe care el o infuleca cât ai clipi din ochi. Apoi sărea ca din arcuți, lătrând o nouă porțioară.

— „Ți-am dat!... Ce mai vrei?“!..

În urma acestui reproș, cățelușul se resemna, lingându-se pe botișor, așteptând ordinele pentru mai departe ale micului său stăpân.

După gustare să fi văzut joacă! Doamne! și ce nu făceau. Nu rămăne colțisor din curte pe care să nu-l răscolească.

— „Măi dracilor!“ striga mama, în astfel de împrejurări, „astâmpărați-vă că vă bat!“

Dracii se opreau un moment, stând chitic în vre-o cotitură.

— „Să nu miști!“ îl recomandă Milică, micului său prieten. Iar Tuți se întindea lângă el, cu urechile ciulite, mișcând din limbă cu repeziciune.

Asta însă, nu dura prea mult, că începeau din nou și nu se opreau decât la ora prânzului, când se despărțeau cu regret, ca apoi să reînceapă după masă, până se înopta. Dar într-o dimineață, Milică nu mai ieși.

Tuți a așteptat mult, nedumerit de întârzierea prietenului drag. Tatăl și mama tovarășului său, intrau și ieșeau, cu figuri îngrijate, șoptindu-și cuvinte neînțelese. Și ori de câte ori se deschidea ușa, se ridica repede, crezând că totuși stăpânul lui va apărea vesel, mângâindu-l cu dragoste și scuzându-se că l-a lăsat să aștepte atât de mult. Însă tot de atâtea ori se reazea desamăgit și lăcrămând, cu presimțirea dureroasă că lui Milică i s'a întâmplat ceva rău. Cu cât timpul trecea, se întrista mai mult. Mai cu seamă când a văzut pe tatăl copilului că intră cu un domn străin, i se păru că acesta a venit să facă vre-un rău iubitului său camarad. Se furișă pe lângă el și-l inhătă de pantaloni gata să-i sfășie.

Zilele treceau și tovarășul lui nu se mai arăta. Tuți sta, ziua și noaptea, lângă ușa de unde nu se mișca decât, când cei ai casei se împiede-

cau de el. Atunci se scula posomorit, cu sfoara de coadă lăsată în jos, făcea un ocol și se reazea în acelaș loc. Într'un timp, mama copilului îi observă tristețea și-i întrebă înduioșată:

— „Ce-i cu tine, Tuți?“.

El se ridică, își mișcă partea dinapoi a corpului, cu coadă cu tot, lipăind la intervale scurte și scoasă scâncete dureroase.

— „Sărăcuțul de tine“ îl mângăie ea, pe căpsor. „Ce să-ți fac?... Tovarășul ți-e bolnav“.

Milică mergea spre însănătoșire, dar n'avea încă voie să iasă în curte. Într'o dimineață se uită pe fereastră și-și aduse aminte de cățeluș. Slăbit încă, șopti:

— Ce face Tuți?

— „Și el e supărat că ai fost suferind“.

— „Da? făcu copilul surprins, de unde știe?“

— „Presimte... de când te așteaptă la ușă“.

— „Aș vrea să-l văd“.

Mama socoti că băiatul merită această bucurie și cățelul favoarea de a-și vedea stăpânul. Dar îi era teamă că Mitică va dori să-l aibe mai mult lângă el și asta i-ar fi displicut; deranj, murdărie... și-apoi micuțul e slăbit...

— „Dar numai un moment“, hotărî ea.

El aprobă din cap.

— „Tuți!“ strigă dânsa prin ușa întredeschisă.

Cățelușul se sculă repede și-o privi în ochi.

— „Hai să vezi pe Milică“ îi pofti mama deschizând larg ușa.

El se uită nedumerit. Mișcă încet din coadă, plimbându-și ochii, când la ea, când în pământ. Iar când femela repetă invitația, își pleoști urechile, se strânse ca o armonică și înaintă încet, aproape trăzându-se. Dar când ajunse în dormitor, se repezi dintr'o dată plin de bucurie, schelălâind. Totul pe lume era numai stăpânul lui! Micuța-i inimă vibra din toate particulele, aruncând efluvii de dragoste curată, ca o apă de isvor, neîntinată decât de razele soarelui.

Alerga prin casă cu toată puterea, când obosea. Apoi se opri cu lăbuțele răsturnând totul în calea lui, până pe marginea patului, trimițând prin ochii lui mici și negri, toată iubirea pe care nu și-o putea exprima prin viu grai.

Milică abea îi șopti numele, mângâindu-l încet. El îi sărută mâinile, mulțumit că dragostea lui este împărtășită, scâncind de fericire.

— „Tuți!“... șopti tovarășul său, plin de duioșie, „să vezi... cum o să ne... jucăm noi!“.

Animalul păru c'a înțeles, căci începu să latre și se strădui să se urce în pat; să-l pipăie; să-l sărute; să fie cât mai aproape de stăpânul lui

Urmare în pag. 9

Peripezii in IMPĂRĂȚIA LEILOR

Prelucrare după PIERRE LINEL

REZUMATUL CAP. TRECUTE

Trei explotatori pornesc in junglă, în căutarea „Impărăției leilor”. Bengo, Negrișorul care se alăturase expediției, este înconjurat de 6 hiene: dar pușca miraculoasă a lui Edward îl salvează.

Și pe când străbat jungla, mai depărte, se aude, din ce în ce mai deslușit, un șgomot misterios..

Peisajul se schimbă, între timp. Mai întâi urcase abrupt, spre un perete stâncos care se dovedise a fi un simplu podiș, și acum cobora într-o pantă domoală. Vegetația se schimbă și ea. Pini uriași, cactee imense se înfrățeau cu stejari de munte, piperniciți parcă de un vânt teribil. Exploratorii fură izbiți de această curiozitate a naturii, căreia nu-i putură da nicio explicație.

În jurul mașinii roiau păsări cu penne multicolore, care, în țipete scurte, atingeau capota mașinii, aproape în zbor razant.

Girafe, zebre, elani de apă și un fel de capre sălbatice, cu coarnele ca niște secere, se arătau printre copaci, fugărindu-se una pe alta.

— Numai urletul leului ar putea să le astâmpere goana și joaca, spuse Eduard cu un aer grav. Poate că și leopardul le-ar astâmpăra puțin. Dar prin aceste măcănișuri, nu cred că aș putea zări buna târcată a unui „cocu”¹⁾.

— Tot cum te știam, ai rămas, dragă Eduard. Vesnic stârnești asupra ta mânia tuturor! De ce ești atât de cinic? Bietele animale fug speriate din calea noastră, fiindcă au venit în atingere cu oamenii. Tu îmi vei spune că din „cunoștința” asta, mai târziu, vor putea să guste și puțină carne de om, unele.

— Ai dreptate, dar câți din frații și surorile lor nu și-au lăsat în mâinile cu ghiare ale oamenilor, trupurile străpunse de gloanțele ucigăse sau de lănciile sau săgețile inveni-

¹⁾ „Cocu”, poreclă pe care hindustanlii o dau leopardului.

nate. De îndată ce omul a venit în preajma lor, el a rupt din jurule cercul de libertate și de siguranță lăsat de puterea naturii și, pe lângă grija ce a se apăra de fiarele flămânde, mai mari și mai sprintene decât ele, le-a învățat să se apere de cel mai setos animal, de cel mai deștept și de cel mai șiret.

— Bravo, Pierre! răspuse Eduard, bătând din palme în mod provocator. Nu te cunoșteam în înfățișarea aceasta nouă de „duhovnic” al fiarelor. Cum s’ar zice, leii, jaguarii, tigrii sunt niște biete oițe rătăcite, pe care bestia de om le omoară, setos de sânge. Nu, asta nu pot s’o admit...

Pierre trecu volanul fiului său și se pregătea tocmai să-i răspundă lui Eduard, când șgomotul, care până atunci părea că vine din depărtare, se auzi cu o putere ce se mărea din ce în ce.

Roțile derapau izbîndu-se de mici pietre ascuțite, care ieșeau din iarba galbenă, smălțată de niște flori roșii ca sângele.

Fiindcă se aflau în primejdie de a sparge cauciucurile, făcură un mic sfat și hotărîră să-l trimeată pe Andrei înainte, pe deoparte pentru a găsi un drum mai bun și pe de altă parte pentru a da de urma acelei așezări de oameni de unde veneau șgomotele misterioase. Opriră mașina pe o creastă și făcură popas la adăpostul unei ferige uriașe.

CAPITOLUL V

O presimțire ciudată

Abia după ce Andrei nu se mai văzu, Eduard își dădu seama că acele șgomote ce răsunau acum cu înverșunare, deși innăbușit, nu erau altceva decât niște sunete de tam-tam-uri. Și deodată fu cuprins de îngrijorare.

Procedaseră fără nicio prevedere și socoteală, lăsându-l pe Andrei să se ducă singur, neînsoțit de nimeni, fără

nicio armă la el în acele ținuturi unde te puteai aștepta în fiecare moment să fi atacat de o fiară sau de omul care e mai rău decât fiara.

Ii comunică și lui Pierre îngrijorarea dar acesta răsă, scuturându-l de umeri.

— Bătrâne „Taio-Balu”, nu te mai recunosc. Sau mă înșeală auzul sau trebuie imediat să-ți pregătești drepăturile la pensie... Auzi dumneata, să se teamă așa tam-nesam! Dar ce, Andrei e Bengo? Și apoi, a luat cu el ambele revolvere automate. Cu ele ar putea să ucidă cincizeci de lei și cam tot atâția oameni oricât de grozavi și de sălbatici ar fi ei.

— De data aceasta, eu sunt acela care trebuie să te fac atent asupra faptului că ai o încredere nejustificată în forțele băiatului tău. Eu însumi, cu toată experiența mea, nu m’aș simți în siguranță, aflându-mă singur prin locurile acestea. Tu știi cât de puțin te poți încrede în indigenii din locurile mai civilizate decât acestea, dar mi-te aci, unde există o formă de semi-canibalism.

Bengo se apropiase de locul unde se aflau cei doi exploratori și, foarte atent, urmărea toate fazele discuției. Cum nu înțelese cuvântul din urmă, el întrebă sfios:

— Domnu’ Eduard, dacă este bun mine, vrei spui ce este aia semecabalism?

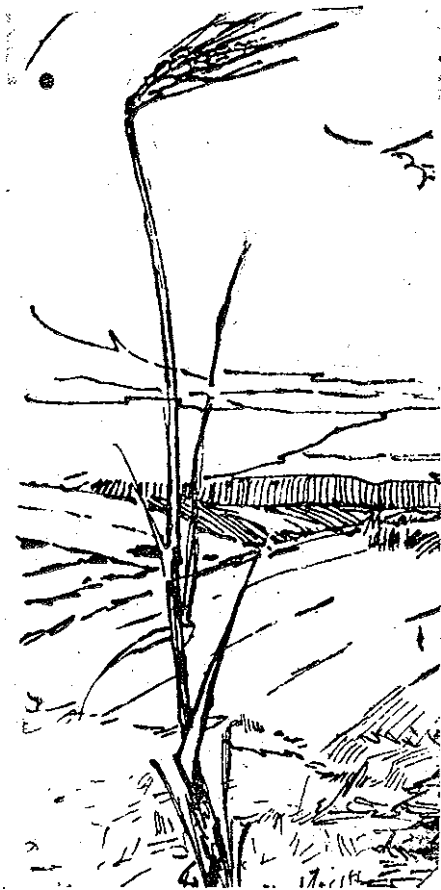
— Semi-canibalism, Bengo, spuse Eduard amuzat de neștiința Negruului.

— Cum vrea domnu’ spune: semecabalism, sen-calibalism! Bengo vrei știe ce e asta!.

Bengo făcea o mură atât de mlărată, încât Pierre, copleșit și el de o presimțire stranie, îl luă în brațe și-i spuse, ca și cum ai spune o poveste unui copil mititel și fricos:

(Continuare în Nr. viitor)

Povestea unui

BOB DE GRÂU

de

IOLANDA B. MEȘTER

Era o zi frumoasă de toamnă. Razele soarelui mângăiau blând pământul negru, proaspăt arat. Împreună cu multe altele, un bob de grâu auriu zăcea în șortul semănătorului, care călca apăsat și arunca câte un pumn de semințe pe pământ. Bobul nostru căzu și el într-o brazdă și privi curios în juru-i. Deodată, fu cuprins de spaimă: o pasăre neagră cu un cioc mare se apropie de el. Băiețelul sprinten, care mergea în spatele semănătorului, plesni cu biciul de cânepă pe care-l ținea în mână: hai, pleacă, cioară urâtă, nu ne mânca grâul!

După ce omul termină semănatul, se apucă să pieptene pământul cu grapa. Pământul brăzdat, deveni curând neted din nou. Bobul fu acoperit cu pământ, învăluit în întuneric și în iniște. Și atunci i se întâmplă lucruri minunate: o ciudată prefacere se porni într'însul. Incepu să incolțească; nu semăna cu mărgeaua ovală de altădată. O mulțime de firisoare ieșiră din el, înfigându-se cu putere în pământ. Și într-o bună zi, iată că ieșe din pământ un fir de iarbă verde, strălucitor și ascuțit, tare mândru, că a putut să răzbească afară, la lumină. Dar iarba aceasta netedă și proaspătă ca un vârf de lanț ascuțit, nu era o iarbă de răd. Era bobul nostru de grâu.

Dar nu se scaldă mult timp în slaba lumină a toamnei. Incețel cu incețel, cerul se acoperi de nouri cenușii, iar vântul, deveni din ce în ce mai tăios. Și din norii cenușii se desprinscră fulgi albi, plu-

tind lin spre pământ. O pătură moale se așternu peste firul de grâu și i se păru că se află într'un pat moale și cald. Il cuprinse somnul și adormi.

Dormi somn lung și greu. Nu știa că între timp a trecut iarna și că s'a topit pătura de zăpadă. Zăpada topită gădilă firul de grâu, trezindu-l:

— Nu mai trândăvi Bob de Grâu, scoală încetșor. E timpul să privești în juru-ți. A trecut vremea somnului nepăsător, a sosit primăvara, grăbește-te.

Și bobul nostru se trezi. Roua îl întâmpină cu numeroase diamante, soarele cu razele lui auriu: un vântuleț neastâmpărat îl luă la dans, fluturii îl mângăiară, iar harnicele albine îl admirară.

Uneori, nouri negri se îngrămădeau deasupra lui, se certau, se încăierau, se împungeau cu fulgere strălucitoare, iar vântul îi atâta sălbatec. Inșă întreagă această larmă era numai pentru a da binefăcătoarea ploaie bobului incolțit. Și după fiecare ploaie, firul de grâu se făcea tot mai mare, tot mai strălucitor, tot mai puternic. Trupușoru-i fraged se legăna ușor împreună cu alte milioane de frați de ai lui, ca o imensă mare verde. Câteodată apăreau acele uricioase ciori negre, dar copiii neobosiți le goneau numaidecât.

Soarele și-a trimis razele aurii cu atâta dărnicie, încât într-o bună zi și spicul nostru a devenit auriu. La capătul firului, pe spic, erau înșirate mărgele aurii — noi boabe de grâu. Și boul creștea din ce în ce, se învigoră pe zi ce trecea. Roua îl scâldea, soarele îl usca....

Cel mai apropiat vecin al lui era un filosof bătrân, un scai rămas din anul trecut, care-și legăna capul cenușiu deasupra unei tulpini goale și uscate. Văzuse multe în viața lui, știa multe. Erau prieteni buni și scaiul povestea întâmplări lungi; pe cari bobul le asculta cu nesat.

Într-o dimineată luminoasă, tocmai când își dădeau bună ziua, vântul aduse lângă ei o păpădie albă și pufoasă. Ea pluti un timp deasupra lor apoi, cu o mișcare grațioasă se lăsă în jos și, înclinându-și capul, le spuse:

— Mă numesc Păpădia. Tulpina mi-e goală și copiilor le place să facă verigi din ea. Deși am venit pe aripile blânde ale Zefirului dintr'o țară îndepărtată, sunt totuși nespuse de oboșită. Îngăduiți-mi să mă odihnesc în mijlocul vostru.

Tăcură toți trei, puțin încurcați, cum se întâmplă de obicei, cu prilejul nouilor cunoștințe. Bobul, care avea vederea mai ageră, văzu deodată, că micuța păpădie lacrăma.

— De ce plângi? — o întrebă.
— Sunt tare măhnită, — răspunse păpădia.

— Povestește-ne și nouă, poate vom izbuti să te mângâiem, — zise scaiul cel bătrân. Și păpădia începu să povestească :

— M'am născut într'un oraș mareț, într'o țară îndepărtată. Dar nu acolo unde erau parcurile verzi și palatele strălucitoare, ci departe, mai la margine. Am crescut la umbra unui zaplaz, care împrejmuia un bordei mic și dărăpănat, în care locuia o fetiță cu fața suptă și palidă. Când mă zări întâia dată, scoase un strigăt de bucurie :

— Ia te uită, o floare, aici ! Tu ai să fii floarea mea. Te volu iubi. Ce-i drept, nu ești atât de frumoasă ca acelea pe care le-am văzut în oraș, dar acelea nu sunt ale mele.

Și din ziua aceea, îmi purta de grijă. M'a îngrădit cu bețișoare înfipite în pământ, gonea ratele din preajma mea și mă stropea cu apă zilnic. Ședea mereu pe lângă mine. Măinile ei mici erau slabe și uscate.

— Mi-e foame, micuță păpădie, — îmi spunea adesea. Am avut eu un fătic bun, dar într'o zi s'a îmbrăcat în haine soldățești, m'a sărutat și a plecat. De atunci nu l-am mai văzut și bucățica de pâine pe care mi-o dă măicuța e din ce în ce mai mică.

Intr'o bună zi, o văzui și mai mahnită. Se așeză lângă mine, pe iarbă.

— Ni s'a sfârșit pâinea de tot, micuță păpădie — oftă ea. E secetă mare în toată țara, rădăcinile au pierit, spicele s'au uscat. Morile s'au oprit, brutarii nu mai au ce frământa, iar flăcăii voinici dela brutării nu mai cară veselii în spinare coșuri cu pâini aurii. Mi-e foame, păpădie.

Când ajunse aici, păpădia începu să lacrămeze din nou. Bobul plângea și el, iar scaiul își sufla nasul cu putere.

— Și atunci — continuă păpădia — m'am hotărît s'o ajut pe fetița cea palidă. Am rugat Zefirul să mă ia pe aripile lui. Intr'o bună zi mi-am luat zborul. Fetița se uita lung, lung după mine și-mi făcea semn cu mâna: drum bun, draguță păpădie, și nu mă uita.

Pluteam peste păduri, orașe și sate. Peste tot vedeam holdele așe și pustii, iar în privirile tuturor ceteam desnădejdea și tristețea. N'avem pâine, nu-i pâine", își ziceau toți. Mi se părea că văd mânuțe, sute de mânuțe de copii și auzeam din sute de glasuri : „mi-e foame... mi-e foame". Acum sunt aici printre voi și sunt frântă de oboseală.

Își ascunse capul pufos și începu să plângă din nou. Scaiul tuși, își dresse glasul și începu :

— Nu mai plânge, păpădie. Hai să-ti povestesc și eu ceva. Sunt bătrân și am văzut multe în viața mea. Eu stăteam aici, în timp ce voi dormeați în pământ. Pe atunci nu era marea această de grâu, cum o vedeți azi, ci o miriște întinsă. Pământul binecuvântat gemea sub greutatea carelor, tunurilor și uriașelor tancuri : era războiu. Bubuituri înfloritoare despicau văzduhul și oamenii cădeau însângerați. Dușmani cruzi au năvălit în țară să prade, săucidă și să robească milioane de oameni. Iar aceste milioane de oameni alcătuiau un popor mândru și liber,

care nu era deprins cu lanțul robiei: cu toți au pus mâna pe arme, să gonească pe vrăjmașul blestemat. Lupta n'a fost ușoară. Mulți au murit ; dar poporul mândru și liber a biruit. El nu se temea de moarte, căci prețuia libertatea mai presus de orice. Oamenii liberi sunt tari, puternici și buni. Oamenii liberi nu rabdă ca în alte țări milioane de oameni ce suferă. Nu vor să vadă copii cu fețe palide. Vei vedea, păpădie, fetița ta palidă va avea pâine.

— Dragule și bunule scai, spune-mi, te rog, cum se numește țara acestor oameni liberi ? — întrebă cu ochii strălucitori păpădia.

— Țara oamenilor mândri și liberi este spre „Soare-Răsare", străbătută de munții Urali, — răspuse scaiul.

Plină de speranță, păpădia își ridică capul și ascultă cu răsuflarea oprită povestea scaiului despre țara oamenilor liberi.

Se inseră și scaiul tot mai avea de povestit. Abia într'un târziu, păpădia se cufundă într'un somn adânc.

În zorii zilei, când se porni corul ciocârlilor, al mierlelor, al greerilor și al albinelor, se auzi un uruit puternic, sperind-o pe mica păpădie :

— O fi din nou războiu ?

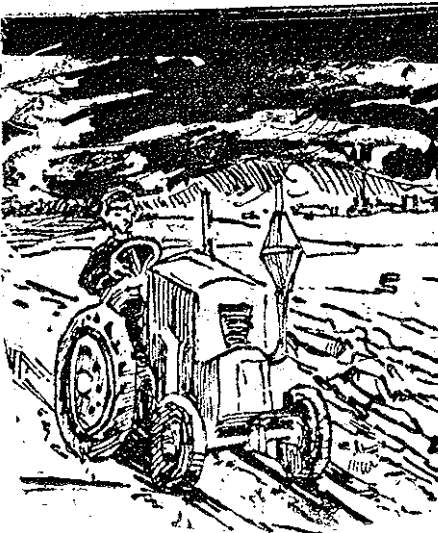
Scaiul răsă cu poftă :

— Nu vezi, prostuto, că acestea-s tractoare și nu tancuri ? Se vede că azi începe secerișul. Adio, bob de grâu — zise cu căldură, întorcându-se spre el, — vei fi o pâine gustoasă. Doar eu, din păcate, nu sunt bun nici măcar să stau în ghiveciu.

Și-au luat rămas bun și păpădia se ridică din nou în aer. Pluti o bucată de vreme deasupra tractoarelor, curioasă să audă ce vorbesc oamenii cei înalți și blonzi, cari râdeau veselii :

— Hai, mai repede, Vasia, — zise unul. — În țara vecină a fost o secetă cumplită, grâu nu s'a făcut deloc și mor copiii de foame.

Tractorul pufăia vesel, acoperit tot cu broboane mari de nădușeală. Grâul se scurgea în saci, în suvoaie aurii și sacii cenușii se deșertau în vagoane mari închise. Pornind, locomotiva și roțile cântau în cadență veselă : Fi-va pâine... Fi-va pâine !

Și în țara pârjolită de secetă, au pornit iar morile, brutarii au prins iară să frământa și flăcăii voinici iar să care veselii în spinare coșuri mari, din care se ridica aroma îmbietoare a pâinii proaspete și rumene...

Chipul fetiței se îmbujoră. Cu ochii strălucitori, privea codrul de pâine pe care-l ținea în mână.

Iar păpădia plutea fericită pe aripile vântului și poate mai plutește și astăzi, dacă nu s'o fi oprit pe unde...

VARĂ

de NICOLAE NAUM

Prin grâne sar lăcuste verzi,
Și fluturi se rotesc, molatec,
Iar sus, pe ceru'n car'te pierzi,
Săgeata șoimul singuratec.

Un nor în mantie de zăpadă
Pășește tacticos pe trepte,
Și soarele ca să mi-l vadă,
Glipește des, să se deștepte...

Iar pe drumeag, sub frunză
creață,

Un melc alunecă pieptiș...
— Grea-i calea moșule, și-i ceață
De te-opintești de-a-curmeziș ?...

— Ba calea-i bună, ca în palmă,
Și aerul ca sticla-i de curat,
Rosti „flăcăul“, cu o vorbă calmă,
Da-i greu bagajul, bată-l de...
„palat“ !...

Constanța...

de COJOCARU C.
Cl. IV B. Lic. „Domnița Ileana” București

Constanța...

Port luminos al visurilor copilăriei!

Pe vapoarele lui se îmbarcau nădejtile, gândurile și... prietenii noștri, marinarii...

De câte ori nu stam pe cheu, privind uimiți zecile de stegulețe multicolore, care asemeni unor fluturi se înălțau de-a lungul catargului cel mare, fălfâind vesel și grăbit!

Culorile se amestecau în fața ochilor noștri, vesnic lacomi de noutăți, pătând azurul ceresc cu vioiciunea lor smălțuită.

Toată ziua ne aflam la țarm...

Cum ieșeam de la școală, pe furiș, o ștergeam acolo...

Până seara, când ne făceam lecțiile în goană, cine ne mai putea dibui?!

Ne simțeam atât de bine între lăzile restaurante peste tot, între colacii de frânghii și otgoane, de care ne împiedicam jupuindu-ne genunchii, în mijlocul forfotei hamailor, marinariilor și-a tuturor celorlalți gură-cască ce-și petreceau zilele întinși la soare sau vânzând tot felul de fleacuri atrăgătoare...

La început ne goneau toți de peste tot, dar mai apoi, văzând că apăreau ca miște drăcușori cu resort, acolo unde mimănuți nu i-ar fi trecut prin cap să ne caute, nu ne mai ziceau nimic, înveselindu-se la glumele noastre și dându-ne misiuni de care ne simțeam foarte onorați, de ex.: oumpărarea unei perechi de butoni sau a șiretelor de ghete...

Ne chemau să le ajutăm la rostogolirea unui butoi și ne repezeam buluc, mândri că făceam și noi ceva...

Ne și vedeam oameni mari...

Fiecare aveam cât un vas preferat pe care îl laudam din răsuputeri, visând c'o să-l conducem odată în calitate de căpitan.

— Al meu e cel mai frumos vapor de pe lume!... Uite ce mare e și cât de frumos este văpsit!...

— Ba al meu e mai frumos... Are trei coșuri... Al tău n'are decât două...

— Știi voi care-i cel mai frumos? Al meu... E albăstru, are un tun și... — în sfârșit, bucuros de a-i mai fi găsit o calitate, striga: „are cel mai înalt catarg!”...

Ne luam astfel la întrecere care mai de care, și laudele noastre sfârșeau cu o păruială generală...

Uniformele albastre ca adâncul ne fermecau privirile, făgăduindu-ne minunății nebănuite...

Il admiram în taină pe căpitan, care ne părea aproape ca un zeu...

Îi urmăream gesturile, cu atenție și licărul stelelor și al galoanelor aurii ni se imprimau în creier, umflându-ne visurile cu imaginea lor...

Il priveam cu atâta ardoare, încât fără să vreau, aproape, figurile noastre luau aceeași expresie ca a lui: ne încrunțam când se arăta nemulțumit și dădea porunci grăbite, și duceam mândri mâinile la șepci, salutând în acelaș timp cu el, drapelul care se înălța falnic...

Ne frământam iscodind peste tot, vorbind cu toții, răspunzând tuturor...

Curioși, ceream lămuriri oricui se găsea prin preajmă, fericiți de a afla ceva nou.

Când venea vre-o corabie, era sărbătoare în lumea noastră...

„Și cu ce urale și cu cât regret petreceam când pleca!”

O priveam depărtându-se... făcându-se din ce în ce mai mică... pierzându-se în zare...

„Dintre sute de catarge care lasă malurile, vânturile, valurile?”

Când se vestea sosirea unui vapor, se organizau adevărate întreceri...

Frământările atingeau culmea...

Cu zile înainte, ne cuprindeau frigurile nerăbdării...

Când bătea, în sfârșit

ora mult așteptată auzei pe cheu tot felul de strigăte, din toate părțile dădeau năvală curioșii, se inspectau stâlpii...

Pe celelalte vapoare se înălța marele pavoaz, se pregăteau pontoanele de acostaj și... în sfârșit, amicul mult așteptat putea să apară...

Nimeni nu-i cunoștea naționalitatea...

Aceasta era una din condițiile de participare la „pariul nostru” și vai de acela care nu ar fi respectat-o...

Când se zăreau vârfurile catargurilor, atenția începea să se încordeze...

Cel care distingea primul culorile pavilionului de la prora (partea din față a vasului), câștiga premiul.

Răsplata era un pahar cu brăgă și un rahat, plătite din banii strânși de la participanți...

„Ș'apoi să te fii veselie!”

De cum acosta vaporul, și începeam a-i da târcoale...

Marinarii englezi ne păreau cei mai chipeși, bine înțeleși după „ai noștri”, dar nu ne prea împăcam cu limba...

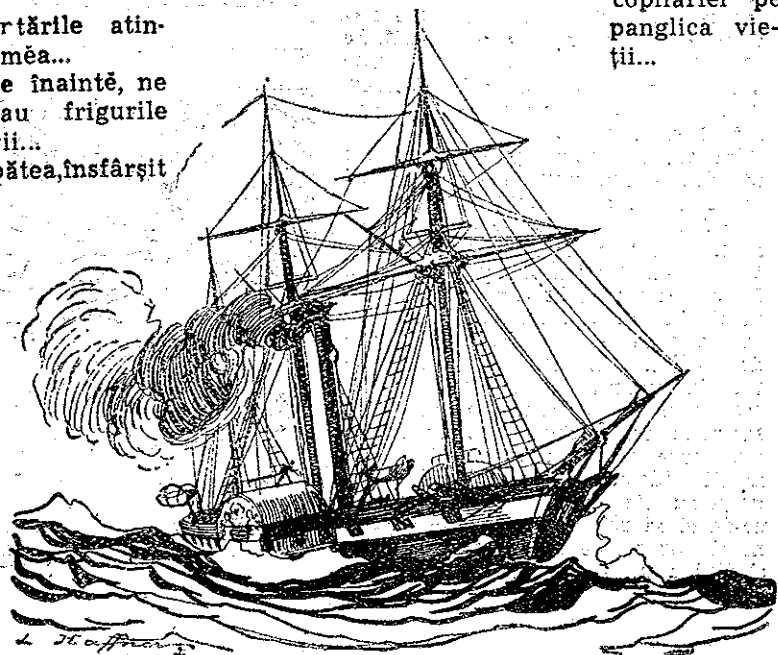
Franceza ne plăcea și-o învățam, maimuțărind pe cei mari, care, mai mult în glumă, ne slujeau de profesori...

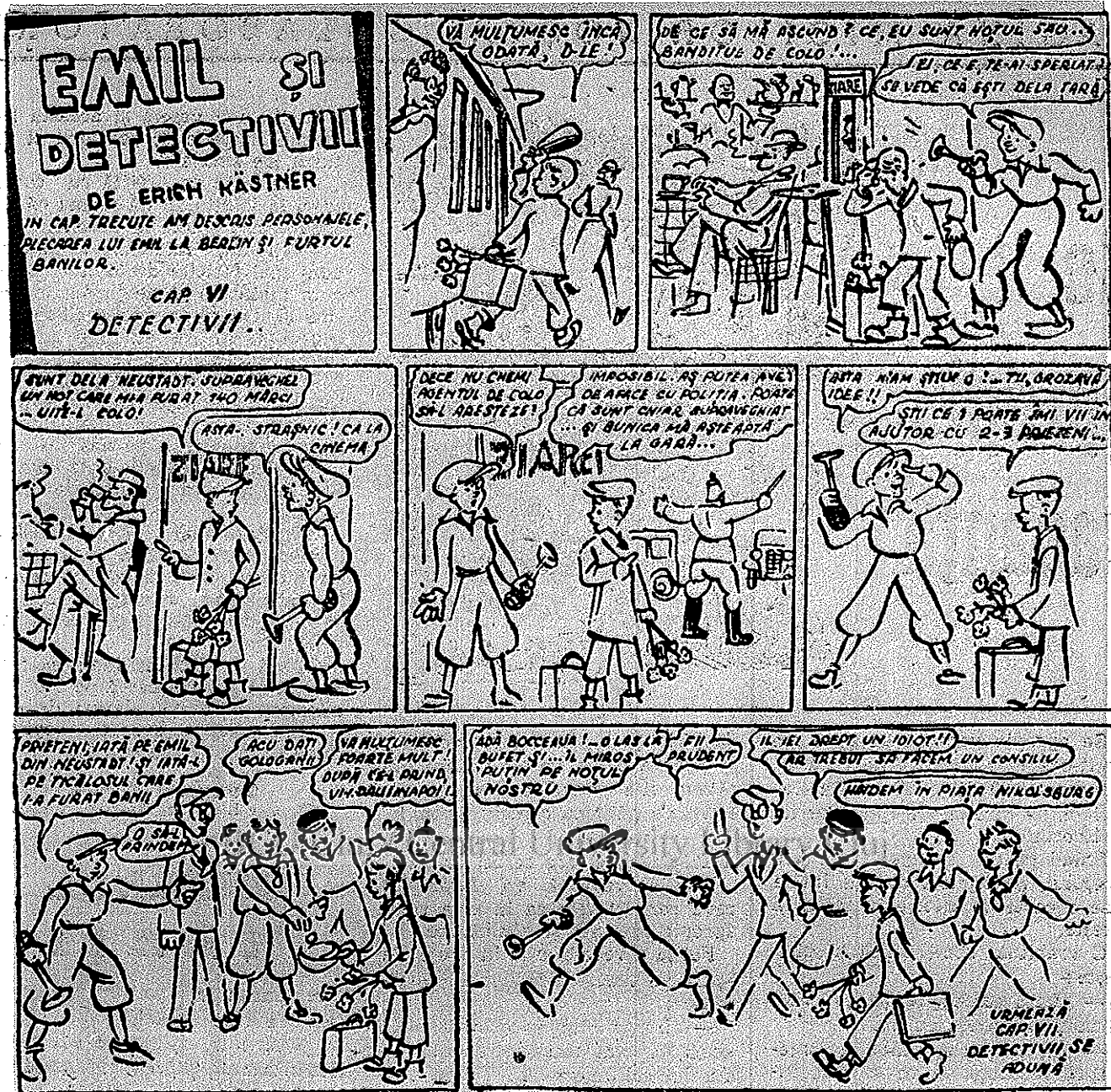
Și rugam pe toți să ne povestească întâmplări pe care le doream mai mult tragice, prețuind totuși și pe cele vesele...

Și zilele treceau însorite, fără griji, pline de visurile aurite ale copilăriei, care ne purtau în lumea largă...

Jocuri, glume, povești spuse în amurg de câte-un bătrân lup de mare, pe care-l ascultam cu religiozitate, — pozne, toate se împleteau, formând nodul minunat al

copilăriei pe panglica vieții...

TUȚI

(Continuare din pag. 4)

drag, și dacă ee poate să rămână lângă el, chiar numai la picioare.

— „Aaa!.. Tuți!.. nu-i frumos!” îl dojeni mama, observându-i intenția.

Și hotărî:

— „Deajuns acuma!”

El se lăsă pe pânțele, se făcu ghem și o privea pe sub gene, rugător.

— „Haide, ieși afară!”

Tuți însă își lăsă ochii în jos și sta ca un obiect neînsuflețit.

— „Eee!” se necăji dânsa, apucându-l de ceafă, și îndrumându-l spre ieșire.

Cățelul o porni încet, cu capul întors spre copil, cu speranță că totuși îl va mai lăsa puțin. Dar văzând că într'adevăr trebuie să plece, se duse țintă la ușă și înainte de a ieși se opri un moment și-și învălui stăpănul într'o privire de dragoste, care făcu pe copil să exclame:

— „Săracul!”

TEATRUL DE COPII

În sala Teatrului Nostru din pasajul Comedia, joacă în fiecare Duminică și sărbătoare, echipa Teatrului de copii și Tineret, a M. E. N. în interesanta piesă Copii de Pescari de Dan Dîmău. Un spectacol recreativ și educativ, care merită să fie văzut de copii și tineret cu toată încrederea.

Pentru reușita manifestării artistice se cuvine elogiată această inițiativă oficială cât și pe realizatorii ei: Dan Dîmău și V. Ghețea din Ministerul Educației, date fiind timidele încercări de până acum în teatrul pentru tineret. În curând echipa acestui teatru pleacă în turneu. Recomandăm călduros cunoscătorilor noștri, acest unic spectacol.

Se apropie vacanța

Se apropie vacanța pe care am dorit-o așa de mult! Vine vacanța, scăparea celor 36 de eleve din clasa II-a, pe care le așteaptă jocurile în libertate!...

Stând pe un scaunel la umbra cireșului, o găgălică dintr'a întâia ține o carte de Istorie în mână și citește.

O vrăbiuță sburdalnică îi cirește:

— „Lasă cartea, fetițo, și vino să mănânci cireșe cu noi!...

— „Ai dreptate, mică și înțeleaptă vrăbiuță, la ce să mai învăț Slavă Domnului, îmi dă 5 și apoi mai avem doar câteva zile și vine... vacanța!... Și fetița aruncă cartea cât colo și începe să sară umplându-și gura cu cireșe și punându-și cercei la urechi.

Au foșnit frunzele iasomiei!... Printre ele apare un botișor roz de pisicuță. Pisicuța se întinde, clipește și se uită speriată în jur. Înaintează cu pași delicați, ușori... Se oprește speriată!... Stăpâna ei sare veselă ceea ce o uimește, pentru că nu de multe ori în viața ei

de pisicuță a văzut-o sărind. Dar și altceva o mai miră: până acum câteva zile pomul era verde, iar acum s'a gătit cu cercei roșii!... Mai mirată rămâne când vede că și stăpânică ei are cercei la fel.

— „Se vede că s'a întâmplat ceva rar, își zise ea în sine și se apropie speriată și gânditoare.

Fetița o vede și o ia în brațe. Se așază pe scaun și începe să-i vorbească:

— „Dragă Mițișor, știu că până acum plecam mereu de acasă și mă duceam la școală. Tu nu știi ce-i școala, fericite de tine!... Am să-ți spun eu: Școala e o închisoare cu un singur rând de geamuri: iarna e frig și vara cald. Curte nu e, iar pe sală niți n'ai voie să vorbești prea tare. În ea mai sunt și bănci, în care ne așază câte două, ca să nu fugim și o catedră pe care se tolănește un catalog plin cu note proaste. Până acum acolo mă duceam când mă despășiam de tine și de Grivei. Dar acum am scăpat!... A venit și pentru mine o vacanță!... Și fetița oftează ușurată.

Pisicuța e veselă și aceasta i-se citește limpede în ochisorii ei rotunzi, de smarald.

O mângăie pe fetiță cu codița (căci la lăbuță își dă seama că are ghiare) și-i spune la ureche.

— „Miau, miau!... Stăpânică, sunt mai fericită decât tine. De acum înainte o să ne jucăm împreună și n'ai să te duci niciodată la școală. O să stai cu mine!... Mă duc să-l vestesc și pe Grivei!...

Și pisicuța se îndreaptă cu pași mărunți spre cușca în care cățelul doarme cu botul pe labe. Il mângăie cu ghieruțele pe nas și-i zice:

— „Școală, leneșule și te bucură! Stăpâna noastră a scăpat de închisoare!

...Fetița a adormit pe iarbă și se visează într'o lume a basmelor!... Urcă munți de ciocolată, se scaldă în ape limpezi, de cristal, sburdă pe câmpii cu pajști de flori, cu pisicuța ei...

Grivei și Mițulica înaintează ușor, ca să n'o trezească pe fetiță și adoarme cuminte, alături de ea...

Vine vacanța, bucuria copiilor, cățelușilor și pisicuțelor!...

Georgescu Florica

Cl. II-a Lic. „Pr. Neana” Tulcea

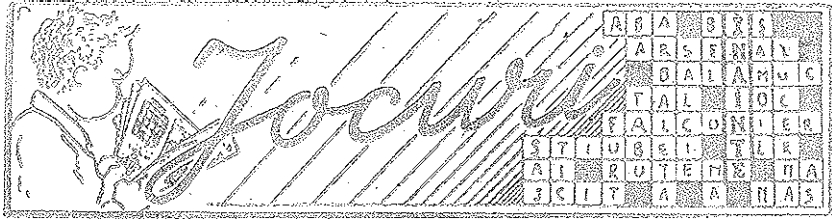
ORFANUL MĂRII

*Din spuma ta,
Din ale tale valuri,
In fiecare zi, aștept să vie tata!
Biata mamă, plânge 'nfiorată!
Cu fața tristă și 'ncreșită
Suspină mama mea iubită!
Nu-i altă inimă, atât de bine
Inima să i-o aline!
Privește fix în zare.
Cântece de pescăruși pe mare
Cântă parcă jalea ei.
Și ea pe tata, îl vede'n ochii mei!
Zărește un fum, departe, peste
valuri!*

*Dar nimeni nu se vede și nu vine.
Și mama începe iarăși să suspine.*

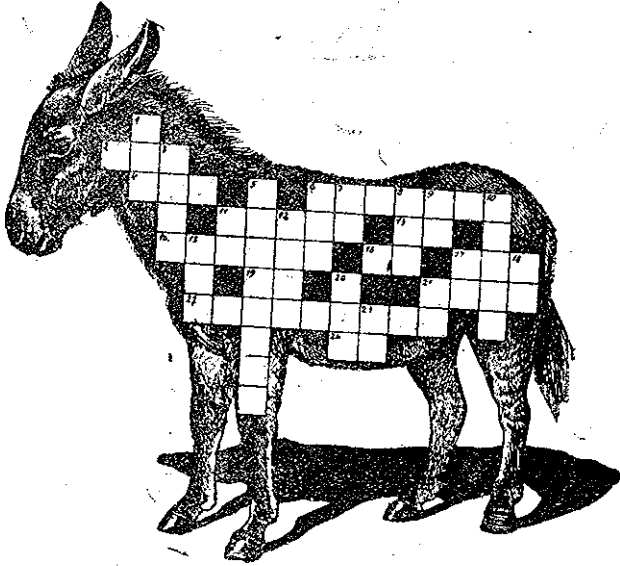
de GIGI OLTEI Constanța

Redactate de N. FOCȘA

1) MĂGARUȘUL

ORIZONTAL: 2) A brăzda pământul. 4) Un asasin fără coadă. 6) Dumnealui din figură. 11) Pune pe măgaruș sacii cu făină. 13) Soarele vechiului Egipt. 14. S'a oglindit în apă și s'a găsit frumos cum nu e altul! (Mit.). 16. Campion. 17. Acum în Moldova. 19. Sunt. 21. Măgari... căruciorul. 22. Măgari. 24. Când e prost i se spune uneori „măgari”, deși, poate, măgarul nu merită această insultă.

VERTICAL: 1. A fost. 3. Măgar de viță nobilă. 5. Membru al unei societăți. 6. Rămânere peste noapte. 7. Măsură agrară. 8. Fript. 9. O jumătate de rață. 10. Povara măgarului. 11. Capete de măgar! 12. Pericol posibil. 15. Acum, mai scurt. 17. Coadă de măgar. 18. Galben unguresc. 20. ...de Janeiro. 23. Posed.

Cuvinte mai puțin cunoscute, întrebuințate în acest joc: Narcis — Rio — Ug.

2) MURĂ'N GURA

Ca să-și viziteze rude
Ce de mult n'a vizitat
Intr'o bună dimineață
Vaca 'n țarc, hop, c'a intrat!

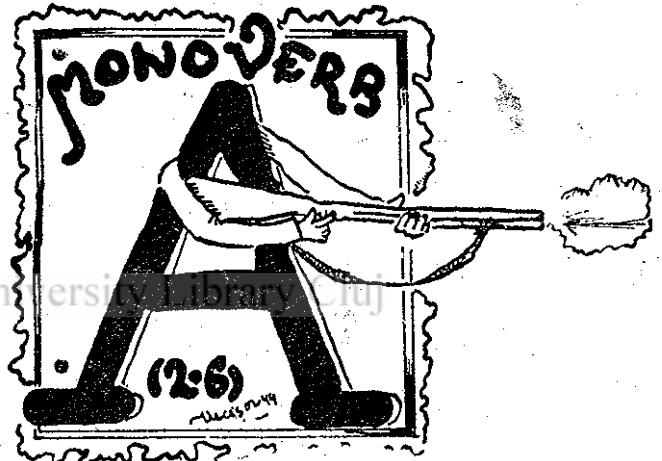
Despre ce eveniment plăcut e vorba în rândurile de mai sus?

3) SIMPLU

Intr'o cameră întunecată un om are lângă el: două lămpi cu gaz, un felinar, o cutie cu chibrituri și un lampion

Ce aprinde omul mai întâi?

4) LA VÂNĂTOARE

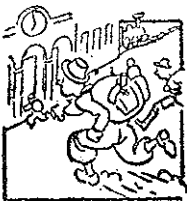

Priviți litera care a plecat la vânătoare. Spuneți ce face. Răspunsul e format din două cuvinte care citite împreună dau un altul care are un înțeles complet diferit și care e format din șase litere.

Jocul acesta se numește monoverb și cifrele din paranteză se referă la explicațiile de mai sus. Autorul jocului este prietenul Vălcov Venceslav.

Gimnastică

PENTRU TOȚI

20-40X

Am întârziat la școală! De vină e ceasul sau tramvaiul. Dar acum trebuie să ne grăbim și s'o luăm la pieior. Pentru a învăța alergarea trebuie să ne obișnuim a îndoi genunchiul drept odată cu ducerea brațului stâng ușor îndoit înainte, și invers. Se va face de la 20-40 ori.

POȘTA SPORTIVĂ

Ionel și Gigel, doi prieteni buni și simpatici, ne-au trimis o frumoasă scrisoare, prin care ne roagă să dăm mai multă dezvoltare rubricii sportive, înființând chiar și o poștă, prin care vom răspunde regulat la toate întrebările puse de copii.

Poșta sportivă este ca și înființată. Ce va fi ea?

Un mijloc de a ne pune în legătură cu cititorii noștri, de a lămurii multe chestiuni mai încurcate și de a da răspunsuri precise asupra tuturor problemelor în legătură cu sportul.

Fiecare cititor va avea dreptul să se adreseze secretarului de redacție al rubricii sportive, cerând toate lămuririle și sfaturile necesare.

Multe, de pildă, ne interesează de istoricul anumitor ramuri.

Alții vor să cunoască viața celor mai deosebiți sportivi și campioni.

În sfârșit, o altă categorie va avea să

facă unele propuneri, să ne dea sugestii sau să colaboreze chiar prin mici dări de seamă, jocuri, desene, caricaturi; poezii și schițe. Toate cu subiecte din mișcarea sportivă.

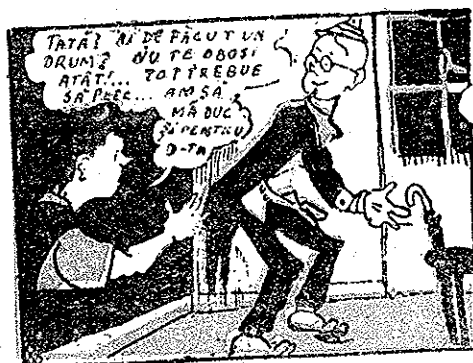
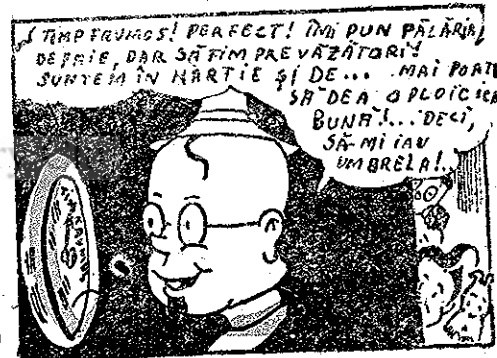
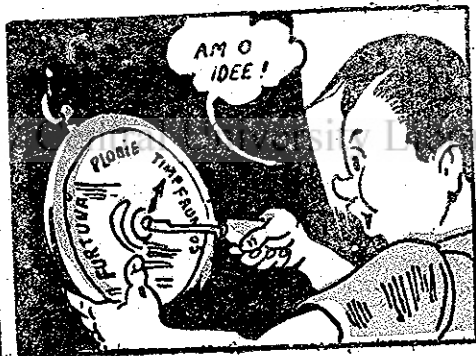
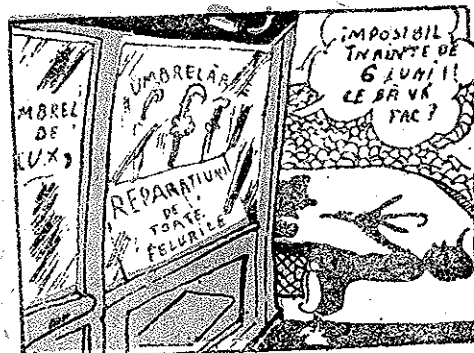
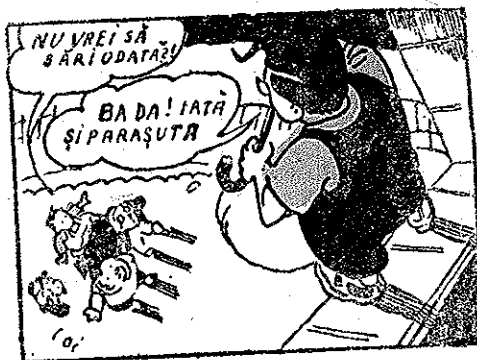
Postașul acestei rubricii nu este nici bătrân și nici cu barbă ca, Moș Crăciunul din poveste. El e un prieten mai mare — și bine înțeles, sportiv — care își va descărca sacul cu amintiri și cunoștințe, pentru a vă informa despre tot ce se petrece în lumea sportivă și a vă îndruma în toate chestiunile cari vă interesează.

Primele întrebări mi-au ei fost puse, dar mai aștept și altele pentru a răspunde la mai multe odată.

Până atunci, gândiți-vă la ceea ce vreți să aflați, și așternați pe hârtie toate dorințele voastre.

Postașul vă va răspunde cu drag și cât mai curând posibil.

Fănel și... parașutismul

CINE I-A FACUT LECTIILE.

Profesorul: — Cine ți-a făcut lecțiile?
Mircea: — Tăticu!
Profesorul: — În întregime?
Mircea: — Nu, d-le profesor, i-am ajutat și eu!

O IDEE GROZAVĂ...

Gică vrea să se ducă la menajerie, să vadă șarpele boa, dar n'are parale.

HUMOR

Costel, care e un ghiduş nevoie mare, îi ia deoparte și-i spune:
— Mă, Gică, vrei să-ți dau o idee? Uite, prinzi o rămă, o pul în palmă și te uiți la ea cu lupa. Dacă n'oiu vedeă tu un șarpe boa, să nu-mi spui mie pe nume!..

CUI O SA-I PARĂ MAI BINE...

— Ei, Grigore, acu că se termină școala, pot să-ți spun: sper că la anul viitor o să faci și tu... mai bune compuneri.

Dar cum Grigore nu pare vesel, profesorul se miră.

— Ce-i cu tine, n'ai vrea să fie așa?
— Ba aş vrea, dar de bucurat o să se bucore tata, căci el îmi face compunerile!..